

OHLÉDNUTÍ ZA IVANEM KRÁLEM

Foto: Roman Černý

Jak mi Ivan Král fušoval do řemesla

Zemřel Ivan Král. Zmiňovat, o jak velkou ztrátu jde a jak moc ovlivnil životy i tvorbu řady osobností nejen tuzemské, ale i světové scény, by bylo jako to pověstné nošení dříví do lesa.

Já jsem s Ivanem Králem samozřejmě strávil méně času než lidé, kterým třeba produkoval nahrávky. Naživo jsme se potkali dvakrát na rozhovor, ale stálo to za to. Obzvláště při našem druhém setkání.

Bylo září 2018, kavárna v centru Prahy a Ivan Král měl před vydáním desky Colors. Povídali jsme si o tom, jak ji celou kromě bicích natočil sám, jak mu vyhovuje, když nemusí nikomu vysvětlovat, co se má hrát, nebo když se nemusí dohadovat s vydavatelstvím o kompromisech. „Pak to je paskvil, pak to je průser,“ prohlásil a mě bohužel nenapadlo se zeptat, které nahrávky měl na mysli. Přece jen tu produkoval pár velkých alb a aspoň mimo záznam by to byl zajímavý vhled.

Nicméně jsem se mu drze vnutil aspoň s názorem, že jeho novinka je sice dobrá, ale vlastně celá taková uloupaná. Vlastně jsem to nemyslel jako výtku, jen mi skutečně přišlo a stále přijde, že i formálně svižnější skladby na albu Colors jsou takové klidné. „Já tomu dokonce říkám příjemné,“ odtušil Král a nejenže se nerozzlobil, ale ještě dokázal, že i v sedmdesáti zvládá sledovat novinky.

„Já to nechávám mladším. Oni to dělají líp, mají energii, jsou ještě trochu naivní, taky si u toho zapózují. V Americe je třeba kapela, která zní jako Led Zeppelin. Mladí kluci, fantastičtí!“ líčil s nadšením. Došlo mi, že mluví o skupině Greta Van Fleet, kterou mi pár měsíců předtím vychvaloval i Robert Kodým, a přimělo mě to podívat se na tvorbu bratří Kiszkových zblízka. A taky mi došlo, že hudebník tu vlastně trochu supluje roli novinářů, kteří by přece měli objevovat mladé talenty! Ivan Král byl prostě jedinečný v mnoha směrech.

Po Colors letos Král natočil desku s dalším optimistickým názvem Smile. K ní už rozhovory neposkytne. Toto ovšem říkal posledně: „Dneska můžeme i doma nahrát symfoňák a zamlada jsme vymýšleli různé věci, ale já na to nejsem. Smyčce by tam šly, ale radši to nechat prázdné, ať si to člověk domyslí. Nechtěl jsem ani sólovat. To může přijít na živo pocitově.“

A tak i když je produkce Smile o něco košatější, takhle přímočarost je poselství, které by tu po Ivanu Královi mohlo zůstat. Keep it simple!

Václav Hnátek, novinář

Ivana Krále jsem poznal jako bezvadného, citlivého a sečtělého člověka. Produkoval nám album Ryzí zlato, hrál ve filmu Mňága: Happyend, který jsme zrovna natáčeli, a pomohl nám i se soundtrackem k filmu. Od okamžiku, kdy jsme se s ním seznámili, byl pořád fajn. Taky hrál pořád na kytaru. Do muziky byl blázen. Byl to kámoš, i když my jsme byli jen balíci z Valmezu a on si tykal s Bowiem. Říkal jsem mu, jak jsme za komoušů na gymplu jednou o přestávce čuměli na obal alba Patti Smith, kde má na sobě bundu s československou vlaječkou na rameni, a jak jsme na něho byli pyšní.

Rok dva jsme byli v intenzivním kontaktu, prokecali jsme pár nocí a já se od něj učil skromnosti, jednoduchosti a pokoře, v životě i hudbě. Jsem opravdu vděčný, že jsem ho potkal.

Petr Fiala, Mňága a Žďorp

Ivan byl pro mě velkou inspirací. On, jehož písně hráli i U2! Mám od něj ještě schované mnohé písně, jimiž mě či nás s Lucií zásoboval. Jeho aktivity byly velmi podnětné a často jsem se vedle něj cítil jako lenoch. Určitě už v tom r'n'r nebi s někým zkouší něco na koncert. Myslím na něj.

David Koller

Semafor a rockeři – to nikdy nebylo kompatibilní. A najednou touto dobou k sobě nacházíme cestu. Michal Pavlíček píše pro Semafor, Michal Malátný u nás hraje v řadě inscenací a velikým překvapením pro mne bylo, když se ozval Ivan Král, abychom se dohodli na společném vystoupení. A po čase na dalším. A tak jsme se seznámili a já jsem poznal báječného člověka. Myslím, že kdyby mezi námi neležel ten oceán, že bychom byli za čas kamarádi. Bohužel se ta představa rozplynula po té smutné zprávě, kterou mi při snídani naservírovala Česká televize. A já měl pocit, že mě opustil člen naší rodiny. Je mi to moc líto.

Jiří Suchý

Ivan Král mi dal do začátku hned několik dobrých rad. Byl jeden z mála, kdo si uměl představit, jak se cítím. Bylo mi sedmnáct, natáčela jsem první album v životě a Ivan byl u toho. Pamatuju si, jak se mnou seděl venku před studiem, jako bychom se znali léta, a velmi přátelsky se mě ptal, zda si skládám vlastní písně. S ostychem jsem pokrčila rameny, nebyla jsem si jistá, jestli se tomu, co mě napadá u kytary nebo píana, dá říkat píseň. Kladl mi na srdce, abych to zkoušela, ať to nevzdávám, že objevím velkou svobodu a také budu moct zpívat to, co prožívám, a písně se stanou autentickými, ať se toho nebojím, že to půjde. Nevěřila jsem, že tomu tak opravdu jednou bude. Velmi mě motivoval, cítila jsem, že stojí při mně. Myslím na něj a jsem mu za to velmi vděčná.

Aneta Langerová